

תת"ע 5744/08/18 - מדינת ישראל נגד רוני שנטל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5744-08-18 מדינת ישראל נ' רוני שנטל
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

המאשימה

נגד

רוני שנטל

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 5.3.18, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם נדון תחילה בהעדר, משלא התייצב לדיון ההקראה אליו זומן כדין ולאחר שהגיש בקשה לביטול פסק הדין ושילם הוצאות לטובת אוצר המדינה, בוטל פסק הדין, הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: **אני יציג את רשימת הנוסעים שהיו ברכב. את בדיקת הפוליגרף אני אשלח לנשיאה חיות ושרת המשפטים. אני יציג צילומים של הרכב, גובה הרכב. אני לא בא סתם לבזבז את זמן בית המשפט. לא היה טלפון נייד. אני נוסע עם חברת פרטנר, אסור לי בתכלית האיסור. גם המשרד לא מצלצל לרכב בשעות האלה. הטלפון היה באוטו, לא ביד. אם אני זוכר נכון, באותו זמן קניתי את המתקן שעומד על החלון. אני יביא תצהירים של אנשים שיגידו שהשוטר אמר לי חיפשתי אותך. השוטר עמד בצד. לא היה על האופנוע. לא יכול היה לראות כלום לתוך הרכב. אסור לי לגעת בטלפון, הלשנה של אחד מהנוסעים כי הנהג נגע בטלפון, הנאשם מושהה.**

התיק נקבע לשמיעת ראיות ליום 20.2.19, אך הנאשם שוב לא התייצב לדיון ונדון בהעדר.

בקשתו לביטול פסק הדין נדחתה, אך הנאשם ערער לבית המשפט המחוזי, שקיבל את הערעור וביטל את פסק הדין.

ביום 6.6.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רנ"ג אריק חכים (בטעות נרשם בפרוטוקול שם שגוי - ש.ק.), עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 5.3.18, בסמוך לשעה 07:39, נהג הנאשם ברכב בנתיב הימני בכביש 4, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לק"מ 117, נצפה על ידי עד התביעה, שעמד על השול, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו השמאלית, שעל ההגה ומקיש עליו עם אצבעות יד ימין. העד ציין כי הבחין בעבירה דרך חלון קדמי ימני של הרכב.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, אך זה המשיך בנסיעה והעד נאלץ לנסוע אחריו, תוך שמירת קשר עין רצוף, עד לעצירתו במרחק של כ-100 מטרים ממקום העבירה, מתחת לגשר גבעת שמואל.

העד ציין כי משהגיע לרכב, הזדהה כשוטר בפני הנאשם והבחין בטלפון נייד זרוק מתחת לרגליו של הנאשם. עוד ציין העד, כי ברכב היו 10 נוסעים.

העד הסביר לנאשם את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: **"הטלפון היה במגן שמש וכשפתחתי אותו הטלפון נפל לרצפה. יש ברכב מספר נוסעים שיעידו בשבועה שדיברנו בינינו ולא היה שום פלאפון ברקע"**.

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי יש היכרות מוקדמת בינו לבין הנאשם, על רקע דו"ח קודם שרשם לו ועדות שמסר בבית המשפט, בהקשר לדו"ח האמור.

העד נשאל אם אמר לנאשם כי חיפש אותו, כיוון שזה התלונן כנגדו והשיב בשלילה.

עוד נשאל העד, אם אמר לנאשם כי יש לו קשרים בבית המשפט וגם על כך, השיב העד בשלילה.

הנאשם טען בפני העד, כי כיוון שעמד על השול והוא נהג ברכב מסוג טרנזיט, שהוא גבוה יותר מרכב רגיל, הרי שללא משקפת, לא יכול היה להבחין בנעשה בתוך הרכב והעד השיב כי הבחין בבירור, דרך חלון הרכב, בטלפון הנייד בידו של הנאשם.

הנאשם טען בפני העד, כי נוסעות שישבו בסמוך אליו, טענו בפני העד, כי הנאשם לא עבר עבירה וכי אם היה אוחז/משתמש בטלפון נייד, הן היו מדווחות על כך לחברה והוא היה מפוטר. העד השיב כי ספר את הנוסעים, על מנת לציין מספרם בדו"ח, אך אינו זוכר שמי מהם דיבר איתו.

גרסת הנאשם, כפי שנרשמה מפיו בפרוטוקול, לא נגעה ישירות לעבירה שבנדון, למעט טענות כלליות שהעד משקר ושנאסר עליו, על פי חוקי חברת "פרטנר", לעשות שימוש בטלפון נייד, בזמן הסעת עובדיה.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם אם נכון שהורשע בגין הדו"ח הקודם, אליו התייחס בעדותו והשיב כי אכן הורשע, אך היה לו ברור כי כבוד הש' ויטלסון, **"לא חי בשלום"** עם פסק הדין.

בסיכומיו טען הנאשם, כי יש לו "מלא ראיות", אך הוא לא הביא אותן וממילא **"פסק הדין ניתן מראש"**.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין את מקום עמידתו, נתיב נסיעת הנאשם, האופן בו הבחין בעבירה והאופן בו אחז הנאשם בטלפון הנייד ועשה בו שימוש. עוד ציין העד, כי הבחין בטלפון הנייד מתחת לרגליו של הנאשם, כאשר ניגש לרכב. העד שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם, עד לעצירתו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית ואיני נותנת כל משקל לעובדה, כי העד רשם לנאשם דו"ח בעבר, שכן עסקינן בשוטר תנועה, הפועל באופן מקצועי והעובדה כי נתקל בנאשם פעמיים, אין בה דבר, למעט צירוף מקרים.

3. בעפ"ת **34806-04-10 פיירמן נגד מדינת ישראל** קבע כבוד השופט מודריק: **"שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיוב ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש".** בעפ"ת **5675/08 סמפירה ברונז נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: **"די בכך כדי להרשיע המערער".** בעפ"ת **6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט סעב: **"מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".**

4. גרסת הנאשם, לא נגעה לעבירה עצמה, כמפורט בפרוטוקול. הנאשם טען כי יש ברשותו ראיות רבות, כולל עדויות הגנה, אך בחר שלא להביאן לדיון. לדבריו, הוא יעשה בהן שימוש במסגרת הליך במח"ש. משבחר הנאשם שלא להציג גרסה עניינית וברורה לגבי העבירה עצמה, הרי שהגרסה היחידה שיש בפני, הנה גרסת המאשימה.

5. בע"פ **4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל**, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה:

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג

המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחור... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

6. בנסיבות המפורטות לעיל, לא מצאתי כל טעם שלא ליתן משקל מכריע לעדות עד התביעה ולגרסתו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ט, 07 יולי 2019, במעמד הצדדים